

Ε P S I L O N

S C I E N C E

F I C T I O N

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI-DAN PAVELESCU

ADAM

ROBERTS

JACK-DIN-STICLĂ

Ε P S I L O N
S C I E N C E
F I C T I O N

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
BOGDAN PERDIVARĂ

TREI

EDITORI :

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL :

Magdalena Mărculescu

DESIGN :

Faber Studio
Ilustrații copertă: Ion Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE :

Cristian Claudiu Coban

REDACTOR :

Florin Pitea

DTP :

Corina Rezai

CORECTURĂ :

Elena Bițu
Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, ADAM

Jack-din-sticlă / Adam Roberts ; trad.: Bogdan Perdivară. -
București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-868-1
I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: JACK GLASS

Autor: Adam Roberts

Copyright © 2012 by Adam Roberts

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978-973-707-868-1

Pentru Meryll Wynne Roberts

Istoria ce urmează, pe care-o voi relata spre folosul tău, o, cititorule, are de-a face cu cel mai mare mister al timpurilor noastre. Vorbesc despre așa-zisa „descoperire“ a lui McAuley, o metodă de a călători mai iute decât lumina, și despre crimele, trădările și violențele ocazionate de această descoperire. Fiindcă, până la urmă — mai iute ca lumina! Știm cu toții că-i imposibil, știm cu toții, până la unul, că legile fizicii n-o permit. Și, iarăși, istoria de față are de-a face cu una dintre cele mai grandioase minți pe care le-am cunoscut — îndrăgitul, dacă nu infamul Jack-din-Sticlă. Jack-din-Sticlă, nici mai mult nici mai puțin: detectiv, profesor, protector și ucigaș, un individ dăruit cu extraordinare puteri explicative când vine vorba despre omoruri, *fiindcă* era atât de familiarizat cu crima. O anumită cantitate de sânge este vărsată în această poveste, îmi pare rău s-o spun, și mor o mulțime de oameni de treabă; mai este și ceva politică pe ici, pe colo. Avem primejdie și frică. Am relatat, așadar, povestea sub forma unui mister polițist; sau, ca să fiu mai precis (și *precizia* e necesară, cu orice preț) sub forma a trei mistere polițiste legate între ele.

Însă, cititorule, vreau să fiu cinstit cu tine încă de la început, altfel ce povestitor aș mai fi? Așa că dă-mi voie să-ți spun totul acum, la început, înainte să încep cu povestea.

Unul dintre aceste mistere e o poveste de închisoare. Altul respectă regula obișnuită a lui „cine-i făptașul?“. Al

treilea e o enigmă cu o cameră încuiată. Nu-ți pot promite că vor fi prezentate în ordinea asta musai, dar ar trebui să-ți dai cu ușurință seama care-i care și să le potrivești la locul lor. Asta dacă nu descoperi cumva că fiecare dintre ele e *toate trei deodată*, caz în care nu sunt sigur că te pot ajuta.

În fiecare caz, ucigașul e același individ — sigur că da, Jack-din-Sticlă însuși. Cum altfel? A existat vreodată un ucigaș mai sărbătorit?

E destul de cinstit, sper, da?

Sarcina ta este să citești relatarea, să rezolvi enigmele și să identifici criminalul. Chiar dacă ți-am spus soluția deja, soluția te va surprinde. Dacă revelația, în fiecare caz, e *mai puțin* decât o surpriză, înseamnă că am eșuat.

Nu-mi place să eșuez.

PARTEA I

LA CUTIE

„Hei, Liz! Ce-i în cutie?“

„E glăsciorul nesiguranței mele.“

Liz Phair, „Fum“

Vasul-închisoare era numit *Ciocolatiul*. Numele n-avea nimic de-a face cu modul în care arăta.

Era la a șasea cursă și, cum făcuse și în cele cinci rânduri de dinainte, începu prin a-și descărca echipamentele. Cei șapte prizonieri rămași așteptau, încuiați. Tusea lor stârnea ecouri, la fel și izbiturile cu călcâiul în zidul de plasmetal. Era totuși greu de crezut că, atunci când părăsiseră 8Flora, în spațiul respectiv se îmbulzeau mai bine de patruzeci de ființe umane. Nu era, evident, atât de încăpător pentru un asemenea număr de corpuri.

Și *iată-l* — hârâitul. Zguduitura.

— Zgâlțâitul ăla, zise Gordius, e de la descărcatul celei de fuziune. Am auzit că o poți scurtcircuita, că poți să arunci în aer asteroidul întreg, un fel de-a zice care vrea să spună că l-ar transforma într-un nor de praf cu extindere rapidă și...

— Taci din gură, făcu Lwon.

Dar Gordius nu se putea opri din vorbit. Văzuse cum toți prizonierii erau scoși din cală fără ceremonie: fiecare la închisoarea lui. Știa acum, în fine, că-i venea rândul și lui, iar nervii începeau să-i cedeze.

— Știți ce-i spațiul? E-un șanț de apărare. Un șanț de netrecut, are milioane de kilometri. N-o să ne mai vedem în veci casele. Unșpe ani? N-avem cum să rezistăm atât. Și dacă, printr-o minune, rezistăm totuși, o să înnebunim și n-o să mai vrem să ne întoarcem.

Lwon, accentuând ceva mai feroce cuvintele, își repetă îndemnul.

— Uitați! zise Gordius.

Vasul își scuipa în scobitură încărcăturile: un filtru cilindric de aer; un stâlp de iluminat, o legăturică cu spori. Și, la sfârșit, lucrul cel mai important — trei excavatoare, legate împreună. Accelerația încărcăturii și forța newtoniană de acțiune-reacțiune făceau structura de plasmămetal a *Ciocolatiului* să se cutremure și să vibreze. Bum, bum, zbang! Afară, unde fiecare pachet zbura prin trapă și se izbea de zidul de piatră, ori nimerea printr-un ungher, nu se auzea, desigur, niciun sunet. Însă cei șapte prizonieri erau înăuntrul vasului, ascultând zarva activităților. Era a șasea oară când o auzeau: știau cu toții ce avea să se întâmple după aceea și nu se puteau abține să nu fie alerți. Vocile stivuitorilor se puteau auzi, ceva din strigătele lor înfundate se deslușea dincolo de pereții despărțitori ai navei, reduse doar la un soi de mormăit ritmic, muzical.

— Munca ar fi destul de grea, zise Gordius, tot săpatul ăla, și nu doar săpatul, ci și toată faza *arhitecturală*, de concepție a... când faci mare parte din... cea mai mare parte... dar muncă și *mai grea* o să fie să găsim o cale de a trăi împreună fără să ne ucidem unii pe alții.

— Te omor eu acuma, zise Davide, dacă nu-ți tace fleanca.

Iar zidul de care erau legați cu toții făcu *grrrr*; alte zgomote, mai slabe, se puteau sesiza pe fundal.

Sentința cerea ca să fie depuși cei șapte în scobitura centrală a asteroidului cunoscut drept Lamy306 — 200 de metri în diametru, în parodia asta de lume, în acest micuț principat. Scobitura era o vale în formă de semilună, săpată în rocă, rămasă de la un impact produs cu multă

vreme în urmă (evident), unul care deformase materialul constituent al asteroidului, îl contorsionase, îl rupsesese și-l îndoise, lăsând o crevasă lungă, îngustă, ca un buzunar: se întindea cam cincisprezece metri pe suprafața lui Lamy și avea cam zece metri adâncime maximă. Nicăieri nu era mai lată de un metru. În cavitatea asta cu pereți inegali depozitase *Ciocolatiul* tot echipamentul relevant; mai avea doar două sarcini. Scoase furtunul cu spumă și aplică o peliculă adezivă, ca un sigiliu, peste gura alungită a depresiunii. De la un capăt la altul. Pecetea se coagulă instantaneu, expusă vidului de afară.

Cei șapte știau ce-i așteaptă.

Lwon vorbe.

— Auziți, lătră el, sunt șanse mai mari să supraviețuim dacă lucrăm *împreună*. Fără încăierări, fără panică. Mai întâi să montăm lumina, apoi filtrul...

Accelerația expulzării îi tăie vorba. Containerul se zguduie și se cutremură, iar cei șapte oameni dinăuntru tresăriră, cu gândul la ce avea să urmeze. Șapte inimi începură să bată mai tare. Unii se oțeliră, alții erau prea febrili ca s-o facă, însă totul se întâmplă oricum, fie că erau gata sau nu.

O trapă se deschise în container, iar barele de care erau legați toți șapte se desprinseseră de perete. Porniră în ordinea următoare: Gordius, de trei ori mai corpulent decât oricare dintre ceilalți, un bărbat aproape sferic; Mo, cu gura strânsă și pleapele bine închise; Davide răcnind; Lwon, calm, sau părând să fie; Marit, cu o expresie surprinsă; E-de-C fluturându-și pumnii grei, ca și cum s-ar fi războit cu aerul însuși; și, la sfârșitul șirului, cel mai slăbănog dintre toți, Jac, fără picioare, cu o expresie placidă de idiot pe figură. De parcă nu prea înțelegea ce i se întâmplă!

Fură apoi absorbiți afară și în jos, izbiți în față și-n spate de materialul rece și flexibil al parașutelor de debarcare și împinși în negura învărtejită a microgravitației.

Era un întuneric absolut și un frig pătrunzător. Jac, într-un mod destul de rațional, își cuprinse capul cu brațele de îndată ce se închise parașuta, însă le întinse în față imediat ce-și dădu seama că ajunsese în grotă. O coliziune dureroasă, zdruncinătoare. Ricoșă dintr-o suprafață stâncoasă și izbuti să-și mai reducă viteza. Pielea goală atingea goliciunea asteroidului, într-un moment de contact mistic, ca de pe tavanul Capelei Sixtine: prima persoană care pusese mâna pe el de când globul acesta aspru se formase din praf și gheață. Nu era niciun mâner pe acolo, evident, așa că, deși băjbâi pipăind roca, Jac nu izbuti să se prindă de ceva. Îi era mai greu, fără picioare, decât celorlalți. Aerul din interior zvâcnea în învolburări trecătoare, azvârlindu-l când într-o parte, când într-alta. Se dezorientase, se dezorientase monstruos: densitatea neagră a acestui loc lipsit de lumină, urechile umplute cu zgomot alb și durere. Fu proiectat în spate, se izbi în treacăt de o suprafață neiertător de tare, apoi se trezi îmbrâncit înainte, săltând.

Iată ce se petrecea: *Ciocolatiul*, după ce pompase în cavitate aer la o presiune corespunzătoare unei altitudini peste nivelul mării, pecetluia acum ultima spărtură în sigiliu. Jac fusese în cala vasului la ultimele șase repetări ale procedurii, așa că știa cum se simțea în acel moment în interior nava — legată de materia lipicioasă de la capătul furtunului și zgâlțâită de gazele ce ieșeau prin gaura (tot mai îngustă) a cavității ce primise atmosferă. Toți șapte stătuseră înlănțuiți în același container, gemând de prizonieri, în vreme ce *Ciocolatiul* sălta și se zgâlțâia până ce-i

treceau năbădăile, până ce vasul se desprindea, își corecta poziția și accelera, îndepărtându-se. Zăcuseră acolo cu alți treizeci și cinci și văzuseră cum se întâmpla totul; rămăseseră apoi cu douăzeci și opt de oameni, apoi cu paisprezece. Acum rămăneau numai ei. Acum cala *Ciocolatiului* era goală, și atunci când avea să se oprească din zgâlțâieli și tremurături, șalupa spațială avea să întoarcă și să stabilească un curs către 8Flora.

Nicio navă nu avea să mai treacă pe aici vreme de unsprezece ani.

Dar când, în cele din urmă, avea să revină un vas spațial, era de așteptat să descopere una din două: ori avea să-i găsească vii, cu treaba făcută, ori morți și cu munca neterminată. Poate că cei șapte prizonieri (sau câți dintre ei supraviețuiau) aveau să excaveze spațiile lăuntrice ale asteroidului sub forma unor încăperi de locuit; ar fi putut însă și să scobească o sală mare și să adapteze motorul cu fuziune să lucească în mijlocul ei ca un soare; mai puteau și să dăltuiască un ansamblu de celule și zone, ca într-un stup, ori un șir întortocheat de tunele.

Dacă mai erau vii — măcar o parte dintre ei — atunci Gongsi avea să-i recupereze. De obicei, când se întâmpla asta, supraviețuitorii erau jenant de recunoscători, abia așteptând să se suie la bordul navei-închisoare. Doar uneori se întâmpla ca supraviețuitorii să opună rezistență, deja simțindu-se acasă la ei pe asteroidul de piatră, și să se sustragă încercărilor de recuperare ale ofițerilor, încercând să se ascundă ori să se lupte. Însă, în acea eventualitate prea puțin probabilă, nu li se permitea să rămână. Rocile erau mult mai valoroase pentru Gongsi ca proprietăți vacante. Trimiteau un echipaj pentru retușuri, să mai pună câteva ferestre, trăgeau asteroidul pe o orbită mai

avantajoasă și-l vindeau. Imobiliare. Iar prizonierii? Erau eliberați și trimiși înapoi în libertatea cavernoasă a Sistemului Ulanov.

Liberi.

Dar mai întâi trebuia să supraviețuiești sentinței. Și asta însemna că trebuia să faci dintr-un balonaș cu aer, ce umplea un șanț nu mai încăpător decât o cameră, un mediu care să permită supraviețuirea a șapte oameni pentru mai bine de un deceniu. Trebuia s-o faci *chiar tu*, fără ajutor sau îndrumare externă, și să folosești cât de bine puteai cele câteva utilaje pe care izbutea cu chiu cu vai să ți le furnizeze Gongsi, mereu grijuliu în privința profitului. Era un model de afaceri simplu și de-a dreptul (*cum nu conteneau să se exprime, în felul lor corporatist*) *elegant*. Gongsi era unul dintre cei patru operatori ce activeau în domeniu; numele — care întâmplător era Diyiren — prezenta prea puțină importanță. Obținuse contractul de detenție pentru infractori solicitând niște sume infime pentru întreținerea deținuților. Pornind de aici, încercau să stoarcă maximum de profit.

Așa merg lucrurile pe lume. Mereu a fost așa.

Sigur, nimic din toate astea nu le trecea prin minte celor șapte prizonieri. Își simțeau din plin existența mizerabilă, lipită de ei la fel ca jugularele din gâtlejuri. Totul era copleșit de nevoia presantă a supraviețuirii imediate. Se auzi un huruit puternic, se simți un miros acru de praf de pușcă și câteva fire de nisip le fură aruncate în față. Jac tuși o dată, apoi încă o dată. Totul era negru. Dar, în toată bulibășeala, cugeta: *Cât de vast e spațiul ăsta? Nu tocmai vast. Cu șapte oameni respirând aici, cam cât o să dureze aerul? Nu prea mult.*

Vocea cuiva, atenuată de huruiturile navei, în întuneric:

— *Lumina*, repede, lumina sau *murim!*

Jac ricoșă iarăși din perete, se izbi dureros în tâmplă și se strecură înainte. Întinse mâinile, se apucă de bolovani și împinse cu toată puterea din umeri. Se ținu nemișcat și, preț de o secundă sau două, nu reuși decât să clipească și să tușească în mod repetat. Întunecimea era absolută; simțea pe piele răceala mortală a pietrei.

— Găsiți *lumina!* mugi iarăși cineva, cu voce distorsionată. Că dacă nu...

Și se făcu lumină. O panglică de lumină gălbui-albicioasă ce aduse în încăperea îngustă un halo tulbure. Jac simți că-l înțeapă în ochi; ori poate era praful, ce se învârteja încă.

Jac clipea fără oprire. Putea să deslușească siluetele celorlalți prizonieri; unii stăteau pe loc, ceilalți se foiau încă. Davide fusese cel ce apucase stâlpul de iluminat și-l aprinsese — da, Jac văzu felul ingenios în care îl folosisese ca pe un punct de sprijin, izbutind să se țină drept în aerul învolburat după ce-l potrivise între doi pereți înguști. Nu era prea mult spațiu. O muchie groasă de rocă neagră-cenușie deasupra, plină de adâncituri mici, altă lespede groasă în loc de podea, sfârșind amândouă într-o fundătură pătrătoasă. Iar peste fosta deschizătură a cavernei, ușor înfiorată de aerul zbuclum, o peliculă arămie de permasigiliu. Jack se gândi exact la ce se gândeau toți ceilalți: *Trebuie să supraviețuim unsprezece ani aici. Trebuie să luăm un stâlp de iluminat și-o mână de utilaje pe care le poți lua cu două mii de credite de la orice Mart, iar cu astea să ținem cumva în viață șapte oameni, timp de unsprezece ani.* Părea de-a dreptul imposibil. Jac știa, desigur, cum știau toți, că o sumedenie de prizonieri reușeau în cele din urmă — modelul de afaceri

Gongsi depindea, până la urmă, de asta. Dar modelul de dezvoltare Gongsi presupunea, totodată, și moartea unui procent dintre deținuți. În aproape toate cazurile, își recuperau și echipamentele furnizate, și, chiar și în caz de deces, sumele pe care le obțineau de la departamentul administrativ-polițienesc Ulanov acopereau din plin costurile de transport și alte cheltuieli mărunte. Dacă totuși supraviețuiau și transformau asteroidul într-o proprietate imobiliară bună de scos la vânzare, Gongsi obținea și mai *mulți* bani, evident. Întrebarea, pentru Jac, era: dacă izbuteau să reziste, în ce stare mentală aveau să ajungă? Pe de altă parte, asemenea întrebări păreau ceva mai puțin îngrijorătoare decât perspectiva morții iminente.

Separat pentru prima dată în viață de bld-ul său, Jac nu izbutea să-și reprezinte numerele — câți prizonieri, în total, mureau executându-și pedeapsa? Și, dintre aceștia, de câte ori murea întregul grup de șapte? Și, dintre aceste decese, câte se produceau în primele ore de după transfer?

Se gândeau la asta cu toții. Unsprezece ani în mediul cel mai ostil cu puțință, dependenți întru totul de resursele proprii, fără vreo speranță de ajutor. O închisoare de piatră, izolată de restul umanității de un vid ce se întindea, în toate direcțiile, pe milioane de kilometri. Unsprezece ani! Singura lor speranță era să suporte integral termenul, rugându-se ca Gongsi să nu uite cumva de ei până atunci, să facă mai departe comerț și să aibă motive pentru a veni să recupereze globul scobit pe dinăuntru.

Jac se temea mai mult de ce avea să-i aducă finalul pedepsei decât de sentința de unsprezece ani însăși, dar, desigur, nu le spuse și celorlalți asta.

— Acum! Repede! țipa Davide, înfundat, cu gura plină de praf. Localizați filtrul!

Acum, că stâlpul de iluminat era aprins, cei care fuseseră dezechilibrați de suflarea aerului se puteau orienta ceva mai bine și-și puteau stăvili viteza apucându-se de pereți ori intrând în fundătura joasă unde se întâlneau tavanul și podeaua. Nu peste mult, singurele lucruri în mișcare rămâneau obiectele de echipament pe care le descărcase în cavitate *Ciocolatiul*. Chiar și în mișcare, dându-se de-a rostogolul, stârnind praful de pe pereți la fiecare ricoșeu, era ușor să deslușești care și cum: cel mai mare obiect era celula de fuziune, care se izbea greoaie când de un perete, când de altul; doar o idee mai mic, dar conținând trei mașinării prinse laolaltă, era pachetul cu excavatoare — forma neregulată a containerului, împreună cu mărimea sa, însemnau că se blocase între lespezile de piatră. Însă restul echipamentului, filtrul ca un trunchi triplu, recipientul cu spori, o cutie sigilată de biscuiți (marca Lembas), așa de mică încât și un copil ar fi putut s-o ascundă sub tunică — lucrurile astea continuau să se smucească și să zăngăne în spațiul claustant.

Jac își șterse fața cu o mână prăfuită, fără s-o facă mai curată decât era. În stânga lui, forma globulară a lui Gordius era înghesuită între pereți, brațele îi fluturau, iar stratul de grăsime i se vălurea. Era drăcesc de frig.

În dreapta îi văzu și pe ceilalți cincii. Marit se aruncă asupra filtrului, care tocmai plutea pe lângă el, îl apucă cu o mână și-l ținu așa în aer. Dar, până să-l apuce de-a binelea, Lwon se împinse cu amândouă picioarele, străbătu ca o săgeată spațiul, din cealaltă parte a cavernei, și cuprinse cu amândouă brațele purificatorul de aer.

— Ascultați-mă! strigă. Fiți atenți! Orele care vin sunt *cele mai periculoase*. Un pas greșit și ne-am curățat *toți*. Nu ne permitem să ne luptăm între noi.

— Pornește naibii filtrul, zise Marit posomorât. Și gata cu predicile!

— Asta nu-i predică, bubui E-d-C. Candidează la președinție!

Altcineva huidui, ori mârâi, sau poate tuși.

Lwon ridică vocea prin aerul plin de pulbere:

— Nu zic c-ar trebui să conduc eu, zise, deși exact asta insinua. Nu spun nimănui ce să facă. Dar, dacă ne apucăm să ne luăm la harță între noi, la fel de bine am putea face bucățele filtrul — și să ne sufocăm în câteva ore, în loc să prelungim ani întregi agonia.

— Îți rup capul, grohăi Davide, dar fără să fie prea beligerant.

Avea, până la urmă, stâlpul de iluminat.

— Pornește filtrul! făcu Mo. Pornește-l *odată*.

— Stați, zise Lwon ridicând mâna. Nici măcar nu știm ce model e.

— Ce-i de știut? zise Marit, lovindu-și picioarele cu palma ca să le încălzească. Un filtru-i un filtru...

— Nu ne putem permite să greșim, zise Lwon răsucind în brațe, iar și iar, dispozitivul masiv. O singură greșeală ne-ar putea ucide pe toți.

Însă pe mașinărie nu erau imprimare instrucțiuni; nu putea lungi prea mult scena.

Așa că porni filtrul. Fără vreun sunet, însă praful din apropierea uneia dintre deschizăturile sale circulare începu să se miște și să se tragă înăuntru alene.

— Ce-ar fi să ne ocupăm fiecare de câte un lucru? zise Gordius. Ca să avem toți un scop, da?

Toate fețele se întoarseră spre celălalt capăt. Lumina era puternică și lăsa umbre negre, severe, întinzându-se ciudat peste suprafețele înclinate ale pereților.

— Ce zici tu acolo, grăsunel? vru să știe Marit.

— Zic numai, rosti Gordius cu o voce tremurată, șovăitoare acum, că uite... suntem șapte. Celula de fuziune, filtrul, lumina, ăăă, recipientul cu spori și... și biscuiții — sunt cinci obiecte. Împărțite egal între...

— Aa, vrei *biscuiții*, nu? bubui E-d-C, iar efortul depus îl făcu să tușească amarnic. Biscuiții trebuie să ne ajungă până ce iese *crăpelnița* din sporii ăia. Dacă-i dai gata pe toți, ce-o să mai mâncăm?

— L-am putea mânca pe *el*, zise Mo arătându-și cei treizeci și doi de dinți. Ar ține un timp. Iar jumătatea de om de colo, arătă el spre Jac, auzi, presupun că nu mănânci cât un om normal?

— Ei, nu mă-nțelege greșit. Nu vreau biscuiții, insistă Gordius, care, și în frigul tăios al spațiului, transpira de zor. N-am zis asta! Adică... sigur, mi-ar plăcea un biscuite, dar na, mâncarea trebuie împărțită egal, până ce... Sigur. Dar uitați, *nu* mă supăr, și cred că nici domnul Fără-Picioare de acolo nu se supără. Ce-ar fi să împărțiți voi cinci cele cinci obiecte? Și-ați putea... ați putea...

Lwon îl întrerupse, vorbind tare, pe un ton sever, dar aproape binevoitor:

— Cel mai bine-ar fi, Fleșcăitule, să-ți ții părerile pentru *tine*. Avem o groază de făcut numai ca să nu murim îndată, pe loc.

Îi privi, pe rând, pe ceilalți patru: Davide, Mo, Marit și E-d-C.

— Te știi, Ennemi-du-Concorde, și mă știi și tu. Știi că ești puternic și că ai voință. Știi și tu asta despre mine, așa cred. N-o s-o fac pe șeful cu tine — n-o s-o fac pe șeful cu *niciunul*.